

Michel van der Aa werd geboren in Oss in een muzikale familie. Zijn vader is dirigent en organist en zijn moeder is actief amateur-zangeres. Tijdens zijn middelbare schooltijd speelde hij gitaar in diverse bandjes. Hij begon met een opleiding 'muziekregistratie' aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en leerde zo om op 'analytische wijze' om te gaan met muziek en deed hij ervaring op in het 'manipuleren van geluid'. In 1993 begon hij zijn studie compositie bij Diderik Wagenaar, Gilius van Bergeijk en Louis Andriessen. Eind jaren negentig had hij succes met composities als *Between* (percussiekwartet en tape) en *Faust* (groot ensemble en soundtrack). In 2002 volgde hij een filmopleiding in New York, nadien nam hij in Engeland deel aan de 'International Dance Course for professional Choreographers and Composers' en in 2007 deed hij ervaring op als theaterregisseur in New York bij het 'Lincoln Center Theater Director's Lab'. Het zal niet verbazen dat, na een dergelijke opleiding, het theaterlelement een belangrijke rol speelt in van der Aa's composities. Hij hoorde Christianne Stotijn voor het eerst in *Mahlers Rückert Lieder* met Bernard Haitink en dat was voor hem een 'overdonderende ervaring'. Hij wist meteen dat hij met haar wilde samenwerken en dat hij de opdracht van het KCO een stuk voor het orkest te schrijven wilde doen met een zangpartij voor haar. Dit werd *Spaces of Blank* (zie toelichting van Christianne). Michel over Christianne: 'zij is een zangeres die heel gevoelsmatig te werk gaat; we zijn tegenpolen – de conceptuele componist en de intuïtieve zangeres – maar op dieper niveau ook weer niet, ze voelt vanaf het eerste moment dat ik haar heb ontmoet als een zus, we hebben een enorme klik'. Over de twee liederen die van der Aa componeerde voor het trio dat vanavond bij ons optreedt: 'ook met Rick heb ik fantastisch samengewerkt; het leek een familieding'. *Miles Away* is heel verstild, bijna een gebed en vormt een schril contrast met *And How Are We Today* dat bizar is met een onderhuidse angstlaag en uitroepen als *Breathe Breathe!* en aan het slot een scheldwoord: **BASTARDS**.

Michel van der Aa ontving voor zijn werk meerdere prijzen, o.a. de Matthijs Vermeulenprijs (2004), De Charlotte Köhlerprijs (2005), de Paul Hindemithprijs (2006) en in 2013 zowel de Mauricio Kagel Music Prize als de Grawemeyer Award.

William Bolcom werd geboren in Seattle en al vroeg bepaalde muziek zijn leven: op zijn elfde jaar ging hij compositie studeren aan de Universiteit in Washington, maar hij kreeg ook veel privélessen, o.a. van Darius Milhaud, die gedurende WO II in de USA verbleef en nadien jarenlang zowel in Parijs als in Amerika werkzaam was. In Parijs kreeg Bolcom ook les van Olivier Messiaen. Van 1973 tot 2008 was hij docent aan de Universiteit van Michigan, maar ook doceerde hij in New York, Washington en Yale. Hij componeerde symfonieën, opera's en vooral veel liederen. Samen met zijn vrouw, de mezzosopraan Joan Morris, gaf hij veel liedrecitals. Voor zijn composities ontving hij meerdere prijzen o.a. de Pulitzerprijs voor zijn 12 'Nieuwe Etudes' voor piano. Hij probeerde in zijn werk de grenzen tussen populaire en klassieke muziek te laten vervagen. Dit laatste is vooral aan de orde in zijn *Cabaret Songs*. De tekstschrijver van deze liedjes is Arnold Weinstein, een z.g. 'Theatre Poet', die ook de teksten heeft geschreven voor de drie belangrijkste opera's van Bolcom.

De *Song of Black Max*, verwijst naar de expressionistische New Yorkse schildersgroep genoemd naar de uit Rotterdam afkomstige Willem de Kooning.